

மதம் உங்களுக்கு என்ன செய்துள்ளது?

[2 கொரிந்தியர் 6:4-10; 11:16-33]

“அவர்கள் கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரரா?
நான் அதிகம்; ...” (11:23).

அமெரிக்க மதஅனுபவம் “சிறுநண்டிச்சாலை பாணியிலான” மதம் என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலாதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு மதவிளக்கம் நிலவுகிற மற்ற பல நாடுகளைப் போலின்றி, நாம் விசுவாசத்திற்கான எல்லையற்ற எண்ணிக்கையிலான அடிப்படை அணுகுமுறைகளை எதிர்கொள்கிறோம். நாம், மிகச்சிறந்த பேரத்தைக் கண்ணோக்கும் நுகர்வாளர்களைப் போலாவது என்பதே, பல “அளிப்புக்களை” கொண்டுள்ளதன் விளைவாக உள்ளது. நல்ல நுகர்வாளர்களைப் போல, நாம் விரும்புகிற வகையிலான ஊழியத்தின் வடிவத்தைக் கண்டறியும் வரையில் நாம் வாங்கும் நோக்கத்தடன் சுற்றிப் பார்க்கிறோம். ஊடகத்தின் மூலம் அளிக்கப்படுகிற மற்றும் வெளியீடுகளின் பல்வேறுபட்ட வகைகளின் மூலம் அளிக்கப்படுகிற உரிமைகோருதல்களை நாம் கவனித்து, நமது தேர்ந்துகொள்ளுதலை ஏற்படுத்துகிறோம். நாம் திருப்தி அடையாமற்போனால், நம்மால் எப்போதுமே வணிகசின்னங்களை மாற்றிக் கொள்ள முடியும்!

எல்லா உற்பத்திப்பொருட்களைப் பற்றியும் கேட்க வேண்டிய கேள்வியாக நமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது எளிமையானதாக உள்ளது: “அதிலிருந்து நான் பெறுவது என்ன?” “அதற்கு கொடுக்கும் விலைக்கு, அதிலிருந்து பெறுவது லாபகரமாயிருக்குமா?” இதே வகையான கேள்விகள் இன்றைய நாட்களில் தனிநபர்களாலும் சபையாலும் கேட்கப்பட்டுக் கொண்டுள்ளன. இந்தக் கேள்விகள் பல சபைகளையும் ஊழியர்களையும் தங்கள் அளிப்புக்களைப் பற்றிப் பெருமைபாராட்டும் நிலையில் வைத்துள்ளன. ஒரு சபையானது கண்கவர்ச்சியானவற்றை மதிப்பதைத்தேடுபவர்களுக்கு சிலவற்றை அளிக்கிறது. இன்னொன்று, பேரம்பேசக்கூடிய விலையில் “மனசமாதானத்தை”ப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வசதியான இடத்தை அளிக்கிறது. இன்னொன்று ஆவிக்குரிய வல்லமையின் நிலையான அடையாளங்களை அளிக்கிறது. சபை நடத்துனர்கள், தங்கள் மதத்தின் போட்டியாளர்களைக் காட்டிலும் அதிக கவர்ச்சிகரமான ஒரு மதத்தை அளிப்பதற்காக சந்தை ஆராய்ச்சியைக்கூடச் செய்கின்றனர்.

“இதிலிருந்து நாம் பெறுவது என்ன”? என்று கண்ணோக்கி, இவ்வாறு நமது விசுவாசத்தை அணுகுதல் என்பது தவறானதாக உள்ளதா? விசுவாசத்திலு

இருந்து நாம் பெறுவது என்ன என்பதைப் பற்றிப் புதிய ஏற்பாடு அடிக்கடி பேசுகிறது. அது உண்மையில் மனசமாதானத்தை, நம்பிக்கையை, இதமான ஒரு இடத்தை மற்றும் ஆவிக்குரிய வல்லமையை அளிக்கிறது. ஆனால் [அளிப்புகள்] ஒவ்வொன்றும் அளிக்கவிருப்பது என்ன என்பதைப் பற்றிய நமது “கடைகளைச் சுற்றிப்பார்க்கும்” செயலில் அபாயங்கள் உள்ளன. கொரிந்தியர்களுடனான பவுலின் அனுபவம், ஊழியத்திற்கு “நுகர்வோர்” அணுகுமுறையின் அபாயங்களை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

மதியீனர்களுக்கான விளையாட்டு (11:16-22)

கொரிந்து நகரில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள், மதத்தின் இரு வகைகளுக்கு இடையில் தேர்வு செய்யும்படி பலவந்தப்படுத்தப்பட்ட நுகர்வோர்களாக இருந்தனர். “மகாபிரதான அப்போஸ்தலர்கள்” (11:5) மற்றும் பவுல் ஆகியோர், கிறிஸ்தவ ஊழியத்தின் மிகவும் மாறுபட்ட வகைகளை அளித்தனர். “மகா பிரதான அப்போஸ்தலர்களால்” பவுல் விமர்சிக்கப்பட்டதில் இருந்து, அவர்களின் ஊழியமானது, காட்சிக்குப் பகட்டான சிலவற்றை அளித்தன என்று நாம் யூகிக்கலாம் (cf. 10:10). அவர்கள், தங்கள் வாழ்வில் தேவனுடைய வல்லமையின் காணக்கூடிய செயல்விளக்கங்களை அளித்த, மனதை ஈர்க்கும் உரையாளர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் ஊழியமானது, அவர்களுடைய மா பெரும் சாதனைகள் பற்றிய பெருமை பாராட்டுதல்களைக் கொண்டு நிறைந்திருந்தது என்பது உறுதி. சொல்லப்போனால், “பெருமை பாராட்டுதல்” என்ற வார்த்தையின் வடிவங்கள் அடிக்கடி வருதல் என்பது 10முதல் 13வரை உள்ள அதிகாரங்களில் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய ஒரு அம்சமாக உள்ளது. இந்த அதிகாரங்களில் இவ்வார்த்தை, அதன் பெயர்ச்சொல் அல்லது வினைச்சொல் வடிவத்தில், பத்தொன்பது முறைகள் வருகிறது. “மகாபிரதான அப்போஸ்தலர்கள்,” மாபெரும் ஆவிக்குரிய வல்லமை கொண்ட மனிதர்கள் என்ற வகையில், தங்கள் நற்சான்றுகள் பற்றிப் பெருமை பாராட்டினர் (cf. 11:18, 22). இந்தப் பெருமை பாராட்டுதலானது பவுலைத் தற்காப்பு வாதம் செய்யும் இடத்தில் வைத்தது.

“மகாப் பிரதான அப்போஸ்தலர்கள்” அனேகமாக, “கர்த்தரைத் தரிசித்தது மற்றும் அவர் வெளிப்படுத்தியவை” (12:1) என்பவற்றின் தங்களது சொந்த அனுபவங்களைக் குறித்துப் பெருமை பாராட்டி இருக்கலாம், அதை அவர்கள் தங்களுடைய ஆவிக்குரிய வல்லமையாக அறிவித்தனர். பவுல், ஒரு நகரிலிருந்து மற்றொரு நகருக்குப் பயணம் செய்கிற பலவீனமான உருவமாக இருந்தது பற்றி, உபத்திரவம் மற்றும் ஏளனப்பேச்சு ஆகியவற்றிற்கு ஆளாகியிருந்தது பற்றி அவர்கள் விமர்சித்தனர். அவர் செல்கிற இடங்கள் எல்லாவற்றிலும், அவர் ஒரு புதிய தோல்வியால் துன்புறுகிறார், ஏனெனில் அவர் தொடர்ந்து கைதுசெய்யப்பட்டு, அடிக்கப்பட்டு, நகருக்குப்புறம்பே அனுப்பப்பட்டார். இந்தக் கண்ணோட்டத்தின்படி, பவுல் ஒரு முக்கியமான பணிப்பொறுப்பிற்குத் திறமையற்றவராக (cf. 2:16) இருக்கிறார். அவர், பலவீனம் மற்றும் தோல்வி ஆகியவற்றின் பதிவேட்டைப் பின்விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளுக்கு நாம் எவ்வாறு பதில் அளிக்கிறோம்? நமது ஊழியத்தைப் பற்றிய விமர்சனங்களைப் புறக்கணிப்பதால் நாம் மிகச்சிறந்த வகையில் பதில் அளிக்க முடியும் என்று நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் பவுல் தம்மை விமர்சித்தவர்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவர்களைப் புறக்கணிக்கக்

கூடாது என்று பவுல் முடிவுசெய்தது பற்றி நாம் மகிழ்ச்சியடைய முடியும், ஏனெனில் இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு அவரது பதிலானது, ஒரு கிறிஸ்தவரின் “அடையாளம்” பற்றிப் புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், மிகத் தெளிவான உட்கண்ணோக்கைத் தருகிறது. பவுல் தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காகத் தமது விமர்சகர்களின் பெருமைபாராட்டுதலுக்குப் பொருத்தமானவற்றைத் தர முடிவு செய்கிறார். 6:4-10ல் அவர், தம்மை சந்தேகப்பட்டவர்களுக்குத் “தம்மைத்தாமே மெச்சிக் கொள்வதற்கான” அந்த அடையாளங்களின் பட்டியல் ஒன்றை அளிக்கிறார். 11:16-18ல் அவர், இப்போது தம்மையே பெருமைபாராட்டிக்கொள்வதாகக் கூறுகிறார். 11:22-33ல் அவர், இன்னும் ஒருமுறை, தமது ஊழியத்தின் அடையாளங்களை அடையாளப்படுத்துவதில் செயல்படுகிறார்.

கிறிஸ்துவின் ஊழியர்கள் என்ற முறையில் நமது அடையாளக் குறிப்புகளைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டுதல் என்பது மகிழ்ச்சியற்றதாக உள்ளது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. 2 கொரிந்தியர் நிருபத்திற்குப்புறம்பே பவுல் இவ்விதமான தனிப்பட்ட தற்காப்பு வாதத்தில் மிக அரிதாகவே ஈடுபடுகிறார். சொல்லப்போனால் அவர் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக் கலந்துரையாடுதலில் தன்னடக்கம் உள்ளவராக இருக்கிறார் என்பது தெளிவு. அவர் இந்த உரையாடலை “புத்தியீனமானது” என்று அழைக்கிறார் மற்றும் தாம் மதியீனர்களின் விளையாட்டை விளையாடுவதாக ஒப்புக்கொள்கிறார். “என் புத்தியீனத்தை நீங்கள் சற்றே சகித்தால் நலமாயிருக்கும்” (11:1) என்கிறார். மேலும் அவர், “இப்படி நான் சொல்லுகிறது கர்த்தருக்கேற்றபடி சொல்லாமல், மேன்மை பாராட்டும் தைரியத்தினாலே புத்தியீனனைப்போலச் சொல்லுகிறேன்” என்றும் கூறுகிறார் (11:17). எனவே, சாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ், ஒருவர் தமது சாதனைகளைப் பற்றிப் பெருமைபாராட்டுதல் என்பது முற்றிலும் தகுதியற்றதாக உள்ளது. பவுலின் வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், இப்படிப்பட்ட பெருமை பாராட்டுதல்கள் மதியீனர்களுக்குரியதாகும்!

பவுல், பெருமை பாராட்டுதலை இகழ்ச்சியாகக் கருதியிருந்தபோதிலும், அவர் தம்மையே பெருமைபாராட்டுவதில் ஈடுபட்டது ஏன்? “மேன்மைபாராட்டி, புத்தியீனனாயினேன்; நீங்களே இதற்கு என்னைப் பலவந்தப்படுத்தினீர்கள்” என்று அவர் கூறுகிறார் (12:11). கொரிந்துவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள், கடந்த காலத்தில் மதியீனர்களுக்குச் சந்தோஷமாய்ச் செவிகொடுத்து வந்தனர்! அவர் ஒரு விவாதத்தில் ஜெயிப்பதற்கல்ல, ஆனால் கொரிந்தியர்கள் குழப்பமுற்றும் சுவபமாக விலகிச்சென்று விடக்கூடிய நிலையிலும் இருந்தபடியாலேயே அவர் பெருமை பாராட்டினார். அவர், காரசாரமான வசைமொழியுடன், “ஒருவன் உங்களைச் சிறையாக்கினாலும், ஒருவன் உங்களைப் பட்சித்தாலும், ஒருவன் உங்களைக் கைவசப்படுத்தினாலும், ஒருவன் தன்னை உயர்த்தினாலும், ஒருவன் உங்களை முகத்தில் அறைந்தாலும் சகித்திருக்கிறீர்களே” என்று கூறுகிறார் (11:20). கிறிஸ்துவின் உண்மையான ஊழியக்காரரை பிரித்துக் கண்டறிவதற்கு அவர்கள் அதிக பக்குவமும் அதிக திறமையும் கொண்டிருந்தால், அவரது பெருமைபாராட்டுதல் அவசியமாயிருந்திருாது. ஊழியத்திற்கான அவர்களின் அணுகுமுறையில் அவர்கள் தாங்களே இவ்வளவாகக் குழம்பியிராவிட்டால், பவுல் பெருமைபாராட்டிக் கொள்ளும்படி பலவந்தப்படுத்தப்பட்டிருக்க மாட்டார். இந்த சபையானது, “மதியீனர்களை சந்தோஷமாகச் சகித்துக்

கொண்டிருக்கும்” என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்தியிருந்தது.

கொரிந்தியர்களுடன் பவுலின் உரையாடல், தற்காலத்தில் சபையினுடைய வாழ்விற்கு முக்கியமான கேள்விகள் சிலவற்றை எழுப்புகிறது. நாம் “சிறுநண்டிச்சாலைப் பாணியில்” நுகர்வோர்களாக இருந்தால், கொரிந்தியர்களுடைய போன்ற சூழ்நிலையில் நாம் இருப்பது நிச்சம். நாம் தேர்ந்துகொள்வதற்குப் பல்வேறு வகையிலும் முரண்பட்டும் இருப்பதுமான ஊழியத்தின் வகைகள் நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும், மற்றும் அவை ஒவ்வொன்றின் நேரெதிரான “பெருமை பாராட்டுதலையும்” நாம் கேள்விப்பட்டிருப்போம். நாம் எதிர்கொள்ளவேண்டிய கேள்வி இதுவாக உள்ளது. நாம் எதை “சகித்துக்கொண்டிருக்க” விரும்புகிறோம்? கொரிந்தியர்கள் மதியீனர்களிடம் விசேஷமாக ஈர்க்கப்பட்டு இருந்த காரணத்தினால், பவுல் மதியீனரின் வேடம் புனைந்திருந்தார்! சட்டப்பூர்வமான ஊழியங்களை அறிந்து, புரிந்துணர்ந்து, வெறும் நுகர்வோர்களாக இருக்க மறுத்தல் என்பது சபைக்கான ஒரு முக்கியமான அறையலாக உள்ளது. கொரிந்தியர்களைப் போன்று உரிமைகோருதல்களின் தவறான வகைகளினால் நாம் மனம் ஈர்க்கப்படுவதற்குச் சாத்தியக்கூறு உள்ளது. அதிக விளைவுகள் மற்றும் குறைவான தியாகத்தைக் கேட்குதல் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஊழியங்கள் அல்லது வழக்கத்திற்கு மாறான மற்றும் காட்சிப்பகட்டான ஊழியங்கள் ஆகியவற்றினால் நாம் கவரப்படலாம், பக்குவமடைந்த ஒரு சபையானது, தங்களின் அசாதாரணமான விளைவுகளினால் மாத்திரம் பெருமைபாராட்டுபவர்களைக் கொண்டு ஊறுபடுத்தப்பட்டிராது.

கொரிந்தியர்களுடன் பவுலின் உரையாடலில் இருந்து மற்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. பெருமைபாராட்டுதல் எப்போது ஏற்படையதாகிறது? மற்றும் நமது பெருமைபாராட்டுதலுக்குப் பாத்திரமானது எது? பெருமைபாராட்டுதலின் ஒருவகையானது ஏற்படையதாக இருப்பதில்லை, ஏனெனில் அது, சாதனைகள் நமக்குச் சொந்தமானவைகள் என்ற மனப்பதிவை விட்டுச் செல்கிறது. உதாரணத்திற்காகப் புள்ளியியல் விபரங்கள் மற்றும் பதிவேடுகளைக் காத்துக்கொண்டிருத்தல் என்பது ஏற்படையதாக உள்ளது. ஆனால் புள்ளியியல் விபரங்களில் மயங்கிவிடுதல் என்பது தவறான காரணத்திற்கானதாக இருக்கலாம். நமது சொந்த சபையின் மேன்மையை நிரூபிக்க மாத்திரம் நாம் “சாதனைகளை எண்ணிக்கொண்டு” இருந்தால், நமது பெருமைபாராட்டுதல் ஏற்படையதாக இராது.

நமது பெருமைபாராட்டுதலுக்குப் பாத்திரமானது எது? இதற்குப் பவுல், 11:23-33 மற்றும் 6:4-10 ஆகிய வசனப் பகுதிகளில் பதில் அளிக்கிறார். பெருமைபாராட்ட மனவிருப்பமாயிருந்த விஷயங்கள் பற்றிய பவுலின் பட்டியலில் இருந்து ஒவ்வொரு சபைக்குமுமும் பயனடையக்கூடும். அவர் பெருமைபாராட்டிய விஷயங்களை நமது சொந்த உரிமைகோருதல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் தகுதியானதாக இருக்கும்.

“அவர்கள் எபிரெயரா? நானும் எபிரெயன்” (11:22)

பவுல் தமது விமர்சகர்களின் பெருமைபாராட்டுதல்களுக்குப் பொருத்தமான வற்றைக் கூறுவதைக் கொண்டு தமது பதிலுரையைத் தொடங்குகிறார். “அவர்கள் எபிரெயரா? நானும் எபிரெயன்; அவர்கள் இஸ்ரவேலரா? நானும்

இஸ்ரவேலன்; அவர்கள் ஆபிரகாமின் சந்ததியாரா? நானும் ஆபிரகாமின் சந்ததியான்.” “எபிரெயர்,” “இஸ்ரவேலர்” மற்றும் “ஆபிரகாமின் சந்ததியார்” என்ற சொற்றொடர்களால் ஏற்படுத்தப்படும் வித்தியாசங்கள் யாவை என்பது பற்றி நாம் உறுதியாய் எதுவும் அறிவதில்லை. இரு சாராரும் சுத்தமான யூத்தவப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்தல் பற்றிப் பெருமைபாராட்ட முடியும் என்பதை மாத்திரம் நாம் அறிகிறோம். பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பவுல் கூறுவதுபோல், அவர் தமது மாம்சத்தின்மேல் நம்பிக்கை வைக்கக் காரணம் ஒன்றைக் கொண்டிருந்தார் (பிலிப்பியர் 3:4). பாரம்பரியத்தைப் பற்றிய கேள்விகளில் அவரால், எவரொருவருக்கும் இணையாக, பெருமை பாராட்டுதலுக்குப் பெருமைபாராட்ட முடிந்திருந்தது.

முதலில் பவுல், தமது விமர்சகர்கள் பெருமைபாராட்டியிருந்த அதே விஷயங்கள் குறித்துத் தாமும் பெருமைபாராட்டத் தேர்ந்துகொண்டுள்ளார் என்பது போலத் தோன்றுகிறது. யூதர் என்ற வகையில், அவரது பாரம்பரிய மானது அவர்களுடையதற்குச் சமமாக இருந்தது. ஆனால் பவுல் அந்தக் கருத்துப் பொருளை அப்படியே விட்டுவிடுகிறார்! 11:23:33ல் அவர், தாம் “கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரர்” (11:23) என்பதற்கு நிரூபணங்களைக் காண்பிக்கக் கருத்துப்பொருளை மாற்றுகிறார். பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் பவுல் அவர்களின் பெருமை பாராட்டுதலுக்கு இணையாக முடிந்திருக்கும் என்பது உறுதி, ஆனால் (12:1-10ல் உள்ளது போன்று) அதை அவர் தேர்ந்துகொள்ளவில்லை. இந்த அனுகூலங்கள் யாவும் இப்போது, “கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை அறிகிற அறிவின் மேன்மைக்காக எல்லாம் நஷ்டமென்று” எண்ணப்படுகின்றன (பிலிப்பியர் 3:8).

சார்பளவில் அற்பமாயிருப்பவற்றைக் கொண்டு அவ்வப்போது நாம் பெருமைபாராட்டக்கூடும். நமது குடும்பம் எப்போதுமே ஏற்றுச் செயல்படும் நடத்துவத்துவப் பணிப்பொறுப்பு, நமது சபைக்குழு மத்தின் மாண்புமிக்க வரலாறு அல்லது நாம் ஏற்படுத்தியுள்ள சாதனைகள் ஆகியவற்றை நாம் சுட்டிக்காண்பிக்கலாம். இவைகள் பெருமைபாராட்ட அற்பமான மதிப்புடையவைகளாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட அற்பமான பெருமைபாராட்டுதல்களுக்கு தாம் இணையாகப் பெருமைபாராட்ட முடியும் என்று பவுல் உணர்ந்தறிகிறார், ஆனால் அது சிறிதளவே மதிப்புடையதாக உள்ளது.

கிறிஸ்தவரின் அடையாளங்கள் (11:23-33; 6:4-10)

2 கொரிந்தியர் நிருபத்தின் இரு தனித்தனி வசனப்பகுதிகளில் பவுல், கிறிஸ்துவுக்குத் தாம் உண்மையான ஊழியக்காரராக இருக்கிறார் என்று காண்பிக்கிற அவரது சொந்த வாழ்க்கையைப் பற்றிய உண்மைகளைப் பட்டியலிடுகிறார். “எவ்விதத்தினாலேயும், எங்களைத் தேவ ஊழியக்காரராக விளங்கப்பண்ணுகிறோம்” (6:3) “அவர்கள் கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரரா? நான் அதிகம்; ...” (11:23). மனதை சுர்க்கக்கூடியவரல்லாத மற்றும் பலவீனமானவராக இருந்தார் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்ட மனிதரான பவுல், இப்போது தம்மையே தற்காக்கிறார். ஆனால் அவரது உரையைக் கேட்பவர்கள் அதிர்ச்சியடையும்படி அவர், தாம் எவற்றிற்காக விமர்சிக்கப் பட்டிருந்தாரோ, அதே விஷயங்களைக் குறித்துப் பெருமைபாராட்டுகிறார்.

சபையின் அனுகூலங்களை மேற்கொள்ள “மிகவும் பலவீனமாக” இருந்த (11:21) அவர் இப்போது தமது பலவீனங்களைக் காண்பிக்கிறவை குறித்தே பெருமைபாராட்டுகிறார் (11:29, 30). சொல்லப்போனால், 10முதல் 13வரையிலான அதிகாரங்களில் “பலவீனம்” என்பது ஒரு திறவுகோல் வார்த்தையாக உள்ளது, ஏனெனில் பலவீனம் என்பது கிறிஸ்தவரின் அடையாளமாக உள்ளது (cf. 10:10; 12:5, 9, 10; 13:4, 9). கிறிஸ்தவர் என்பவர் தமது சுயபலம் எதையும் கொண்டிருப்பது இல்லை.

பவுல் தமது பலவீனத்தைச் செயல்விளக்கப் படுத்துவதற்குத் தமது வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளின் திகைக்கவைக்கும் பட்டியல் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளார். இவற்றில் ஒருசிலவற்றையே நாம், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் அல்லது பவுலின் மற்ற நிருபங்களில் இருந்து அறிகிறோம், ஏனென்றால் அவர் தமது ஊழியத்தின் மதிப்பு கேள்விகேட்கப்படும்போது மாத்திரமே இந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறார். இந்தப் பட்டியல்கள், இடர்ப்பாட்டின் ஒரு கணத்தில் இருந்து இன்னொரு கணத்திற்குச் சென்ற பரிதாபம் நிறைந்த உருவம் ஒன்றைப் பற்றிய மனப்பதிவைக் கொடுக்கின்றன.

கிறிஸ்தவ வாழ்வில் பவுல் எப்போது மேன்மையடைந்தார் என்பது பற்றிப் பவுல் கருத்துத் தெரிவிப்பதைக் காணுதல் மனதில் பதிவதாக உள்ளது. 11:23ல் அவர், “அதிகம்” மற்றும் “அதிகமாய்” என்பவை போன்ற சொல்விளக்கங்களை திரும்பத் திரும்பக் கூறுகிறார் (இவ்விரு சந்தர்ப்பங்களிலும் *perissoteros* என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது), இத்துடன் அவர் “அநேகமுறை” (*hyperballontos*; NEB, “அதிக கடுமையாக”) மற்றும் “அநேகந்தரம்” என்ற வார்த்தைகளையும் பயன்படுத்துகிறார். அவருக்குச் சமமாக இவ்வளவு பாடுகள் பட்டவர்கள் எவருமற்றதான் அவரது வாழ்வின் ஒருபகுதியாக இது விளங்குகிறது! அது கடின ஊழியத்தின் அளவில் (cf. 6:5; 1 தெசலோனிக்கேயர் 2:9), பலமுறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டதில் (cf. 6:5; நடபடிகள் 16:23), அடிபட்ட நிகழ்ச்சிகளில் (cf. 6:5) மற்றும் அவர் மரணத்திற்குச் சமீபமான வேளைகளில் (cf. 1:8-11) இருந்தது. இந்தக் கணங்களில், அவர் பரிதாபம் நிறைந்த உதவியற்ற உருவமாகக் காணப்பட்டார். அடிக்கப்பட்டு மரணம் அடையும்படி விடப்பட்டிருந்த அம்மனிதருக்கு, தேவனுடைய பட்சத்தில் இருந்து அற்புத அடையாளங்கள் எதுவும் தோன்றவில்லை. அப்படிப்பட்ட விருப்பமற்ற நிகழ்ச்சிகளில் தேவனுடைய வல்லமையின் அடையாளங்களை எவரொருவரும் காண்பது சாத்தியமல்ல.

பவுலின் உதவியற்ற தன்மை, அவர் சுமந்த அசாதாரணமான பலவகைப்பட்ட காயங்கள், மற்றும் அவரது வாழ்வில் ஏற்பட்ட வேதனைமிகுந்த கணங்களின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றைப் பற்றி நாம் வாசிக்கையில், நாம் திகைப் படைகிறோம். பவுலின் ஊழியமானது அவருக்கு உடல்நலம், செல்வம் மற்றும் மனசமாதானம் ஆகியவற்றை அளிப்பதற்குப் பதிலாக, அவருக்கு வேதனையைத் தவிர வேறு எதையும் கொண்டுவரவில்லை என்பதைக் கவனித்தலானது, இந்தப் பட்டியலை வாசிப்பதன் செயல் விளைவாக உள்ளது. 11:24, 25ல் சரீர வேதனையின் உச்சகட்டக் கணங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பவுல் ஐந்து முறைகள் பெற்றுக்கொண்ட, பாரம்பரியமான யூதத்துவத்தின் “முப்பத்தி ஒன்பது அடிகள்” வேதனைநிறைந்ததாகவும் சிறுமைப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. மிலாறுகளால் அடித்தல் (cf. நடபடிகள் 16:37; 22:25, 29) என்பது ரோமானி

யர்களின் தண்டனைகளில் ஒன்றாக இருந்தது; கல்லெறிதல் (cf. நடபடிகள் 14:19) என்பது விசாரணையின்றித் தண்டிக்கும் ஒரு கும்பலால் செய்யப்பட்டது. பவுல் சென்ற இடங்கள் எல்லாவற்றிலும், அவர் பொதுமக்களுக்குத் தொந்தரவை ஏற்படுத்தினார், அது அவர், அலுவலர்கள் மற்றும் கோபமுற்ற கும்பல்களால் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டு அடிக்கப்படுதலுக்கு வழிநடத்திற்று. கலாத்தியர் 6:17 கருத்தாகத் தெரிவிக்கிறபடி, பவுல் நேரடி அர்த்தத்திலான யுத்தத் தழும்புகளில் “இயேசுவின் அச்சடையாளங்களை” தம்மீது தரித்திருந்தார்.

உண்மையான தண்டனையால் அடிக்கப்படுதல் மற்றும் விசாரணையின்றித் தண்டிக்கும் கும்பல்களுக்கு அப்பால், அதிகமான இடர்ப்பாட்டின் நிலையான அபாயங்களும் இருந்தன. பெளதீகப் பேரழிவுகளின் பல்வேறு வகைகளைக் காண்பிக்க, 11:26ல் “மோசங்கள்” என்ற வார்த்தையானது பலமுறை திரும்பத் திரும்பக் கூறப்படுகிறது. இந்த அபாயங்கள் இயற்கையில் (“ஆறுகளில் வந்த மோசங்கள்,” “கடலில் வந்த மோசங்கள்”) இருந்தும், சுற்றித் திரியும் திருடர்களிடம் இருந்தும் வந்த பேரழிவுகளைப் பயணம் செய்தவர்கள் எதிர் கொண்டிருந்த ஒரு காலத்தின்போது பயணம் செய்வதில் இணைந்திருந்தன. இந்த மோசங்கள் இடர்ப்பாடுகளின் உண்மையான இருப்பைப் போன்றே இளைப்பாடும் செய்க்கூடியவையாக இருந்திருக்க முடியும்.

உத்தரவாதம் செய்யப்பட்ட சம்பளம் இல்லாமை, சரீர சுகவீனம் அல்லது வேலையின்மைசைய ஈடுசெய்யும் உபகாரம் இல்லாமை ஆகியவற்றிலிருந்தும் சிரமங்கள் வந்தன. பவுல் தமது தொழிலை எப்போதுமே இரண்டாம் பட்சமான விஷயமாக்கியிருந்தார் என்பதும் மற்றவர்களிடமிருந்து முறையற்ற கால இடைவெளிகளில் வந்த நன்கொடைகளைச் சார்ந்திருந்தார் என்பதும், அவர் பசியையும் தாகத்தையும் குளிரையும் நிர்வாணத்தையும் எதிர்கொள்ளக் காரணமாயிருந்தன (11:27). தேவன் அளிப்பார் என்று அவர் நம்பிக்கை வைத்திருந்த காரணத்தினால், அசாதாரணமான பாதுகாப்பற்ற தன்மைகளை அவர் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தேவனுடைய தீர்மானத்திற்குத் தமது வாழ்வை வைக்கவேண்டியதற்காக, அவர் வாழ்வின் தர அளவையைத் தியாகம் செய்ய முடிவெடுத்தல் என்பது ஊழியத்தில் உள்ளடக்கியிருந்தது. அவர் “எவ்விடத்திலும் எல்லாவற்றிலும் திருப்தியாயிருக்கவும் பட்டினியாயிருக்கவும், பரிபூரணமடையவும் குறைவுபடவும்” கற்றுக் கொண்டிருந்தார் (பிலிப்பியர் 4:12). 2 கொரிந்தியர் நிருபத்தில் முன்னதாக அவர், “துக்கப்படுகிறவர்கள் என்னப்பட்டாலும் எப்பொழுதும் சந்தோஷப்படுகிறவர்களாகவும், தரித்திரர் என்னப்பட்டாலும் அநேகரை ஐசுவரியவான்களாக்குகிறவர்களாகவும், ஒன்றுமில்லாதவர்களென்னப்பட்டாலும், சகலத்தையுமுடையவர்களாகவும் எங்களை விளக்கப்பண்ணுகிறோம்” என்று கூறியிருந்தார் (6:10)! ஊழியமானது தனிப்பட்ட நிதிநிலைப் பாதுகாப்பில் இடர்ப்பாடுகளையும் அளவிடப்பட இயலாத ஐசுவரியத்தையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

பவுலின் உடல்நிலையானது, நுகர்வோர் - கொள்கைத்துவமான பொதுஜனத்திற்கு ஒரு விளம்பரமாக இருக்கவில்லை. அவரது கிறிஸ்தவ வகையானது, அவருக்கு மிகுந்த இடர்ப்பாட்டைப் பெற்றுத்தந்தது. மிக அதிகமான பயன்களை அளிக்கும் ஒன்றை வாங்குவதற்காகச் சுற்றித்திரிபவர் எவரும், கிறிஸ்தவத்தின் இந்த வடிவத்தினால் ஈர்க்கப்படமாட்டார்.

எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் உண்டாயிருக்கிற கவலை (11:28)

பவுலின் ஊழியமானது, அடிக்கப்படுதல்கள் மற்றும் விசாரணையின்றித் தண்டிக்கும் கும்பல்கள் ஆகியவற்றைவிட அதிகமானவற்றை உள்ளடக்கி இருந்தது. இன்னொரு வேதனையானது மிகவும் கடுமையானதாக இருந்திருக்கும்: “இவை முதலானவைகளையல்லாமல், எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் உண்டாயிருக்கிற கவலை என்னை நாள்தோறும் நெருக்குகிறது” (11:28). நம்பகத்தன்மை வாய்ந்த ஊழியத்தில், பிரச்சனைகள் என்பவை ஒடுக்காலும் அலுவலகத்தில் விடப்பட்டிருக்க இயலாது! பவுல் தமது ஊழியம் மனசமா தானத்தைக் கொண்டுவந்தது என்றுகூட உரிமைகோரவில்லை. “அன்றாட மனஅழுத்தம்” இருந்தது (epistasis). இவ்வார்த்தை “கண்காணிப்பின் சமை” என்று தரவழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஊழியமானது உறக்கமற்ற இரவுகளை உள்ளடக்கியிருந்தது (11:27; cf. 6:5ல் “உறக்கம் இன்மை”). கிறிஸ்தவ ஊழியத்தில் ஈடுபட்டுள்ள வெரும், சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்துவிட்டு, சபையை ஸ்தாபிக்க உதவி செய்துவிட்டு, பின்பு எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு சும்மா போய்விட முடியாது!

பவுலின் “எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் உண்டாயிருக்கிற கவலை” என்பது, அவரது ஊழியப் பிரயாசங்கள், மத்திய தரைக்கடலைச் சுற்றிலும் இருந்த உலகம் முழுவதிலும் சபைகளின் உருவாக்கத்தை விளைவித்தது என்ற உண்மையைப் பிரதிபலிக்கிறது. அவரது நிருபங்களும் அவர் திரும்பத் திரும்பச் செய்த பயணங்களும், அவர்களின் வாழ்வில் அவர் ஆழமாக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் என்பதை நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றன. பிளவுபட்டிருந்த ஒரு சபையைக் குறித்து அவர் வேதனைப்பட்டார். அவர்களில் சிலர் சவிசேஷத்தைக் கைவிட்டு விட்டபோது (கலாத்தியர் 1:6) அவர் தமது அதிர்ச்சியையும் கசப்பான ஏமாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். அவர் இயன்ற அளவுக்கு மிகச்சிறப்பான செய்தித்தொடர்பைப் பராமரித்தார். சபைகளில் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்பட்ட பிரச்சனைகளுடன் போராட, அவர் எப்போதுமே மனவிருப்பம் கொண்டிருந்தார். பவுல், புதிய சபை பிறக்கும்போது அங்கிருந்தல் என்ற பொறுப்பைத் தனிப்பட்ட வகையில் உணர்ந்தவராக மாத்திரம் இருக்க வில்லை. அவர், தனது மகள் பாதுகாக்கப்பட்டு பரிபாலிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிற ஏக்கம் கொண்ட ஒரு தகப்பனைப் போல் இருந்தார் (11:2). அவர், தமது பிள்ளைகளைக் கவனிக்கிற அக்கறையுள்ள பெற்றோரைப் போல் இருந்தார் (12:14). இந்தச் சூழ்நிலையில் “எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் கவலையுள்ள” எவரொருவரும் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட முடியாது.

வெறும் நுகர்வோர்கள் என்ற வகையில் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தை அணுகிறவர்கள், “எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் உண்டாயிருக்கிற கவலை”யை உள்ளடக்கிய ஒரு கிறிஸ்தவத்தைத் தங்களுக்கு வசதியானதாக உணரமாட்டார்கள். நாம் நமது மனக்கவலைகளை எடுத்துப் புறம்பே போடுகிற ஒரு மதத்தையே விரும்புகிறோம், அதை [மனக்கவலையை உண்டாக்குகிற] மதத்தை நாம் விரும்புவதில்லை! அமைதியும் தெளிவுமான கிறிஸ்தவத்தையே நாம் விரும்புகிறோம், உறக்கமற்ற இரவுகளைத் தரும் கிறிஸ்தவத்தை நாம்

விரும்புவதில்லை. நமது இல்ல சபைக்குழுமம், பிரச்சனைகளில் இருந்து விடுதலையை அளிக்கிற ஆற்றல் கொண்டுள்ளதால், அதை நாம் அடிக்கடி தேர்ந்து கொள்கிறோம். ஆனால் நம்மில் ஆழமான கவலைக்குக் காரணமான பிரச்சனைகளிலிருந்து நாம் தப்பிக்க இயலாது என்று பவுல் அறிந்தார். 11:28ல் பவுலின் கூற்றானது, சபையின் பிரச்சனைகள் பற்றிய இந்தக் கவலை, கிறிஸ்தவரின் உண்மை அடையாளங்களில் ஒன்றாக உள்ளது என்று கருத்துத் தெரிவிக்கிறது.

நாம் சபை வாழ்வில் ஈடுபடும்போது, “ஒரு வெற்றியாளரைத் தேர்ந்துகொள்ளும்” விருப்பம் கொண்டிருந்தல் என்பது நம்மில் பலருக்கு இயல்பானதாக மாத்திரம் உள்ளது. சிலர் ஒரு சபையில் உள்ள பிரச்சனைகளில் இருந்து தப்பிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக, பிரச்சனைகள் இல்லாத ஒரு சபையைத் தேர்ந்துகொண்டு, இப்படியாகச் சபைக்கு சபை மாறிக் கடந்து செல்கின்றனர். நான் அறிந்துள்ள சபைக்குழுமங்களில், உள்ளான இறுக்கத்தால் கிழித்துப்போடப்பட்ட ஒரு சபையில் மற்றவர்கள் நிலைத்து நின்று போராடினர். மற்றவர்கள், ஒழுக்கம் குறைந்துவரும் அயலகத்தின் பிரச்சனைகளை அனுபவித்திருந்ததாகக் காணப்பட்ட சபைகளுக்கு உறுதிப்பாட்டுடன் நிலைத்திருந்தனர். சில கிறிஸ்தவர்கள் எப்போதுமே, கலகம் விளைவிக்கும் சமுதாயத்தின் பிரச்சனைகளில் இருந்து புறம்பே நடந்து சென்றுவிடுவதற்கு மாறாக, “எல்லாச் சபைகளைக்குறித்தும் உண்டாயிருக்கிற கவலை”யைத் தேர்ந்து கொள்கின்றனர்.

சிறுமைப்படுத்தும் ஒரு தருணம் (11:32, 33)

பவுலின் பணியில் சிறுமைப்படுத்தும் ஒருகணம் தனித்துநின்றது. அது தமஸ்கு நகரில் அவர், ஒருகூடையில் வைக்கப்பட்டு, மதிலில் இருந்த ஜன்னல் மூலமாகக் கீழே இறக்கப்பட்டு, அதன்மூலம் அந்த நகரக் காவலர்களுக்கு அவர் தப்பித்த வேளாக இருந்தது. அதில் உள்ளடங்கியிருந்த உடல் ரீதியான சித்திரவதையின் காரணமாக அந்தக் கணம் நினைவுகூரப்படவில்லை. பவுல் ஒரு கூடையில் வைத்து இறக்கப்படும் அளவுக்கு, கேலிக்கு இடமான உருவமாக இருந்தார் என்ற காரணத்தினாலேயே அது நினைவில் வைக்கப்பட்டது. வளர்ந்த மனிதர் ஒருவர் கூடைக்குள் அமர்ந்து தப்பித்தல் என்பது மேலோட்டமாகக் காண்பவருக்குக் கூட நகைச்சுவையாக இருக்கும். பின்விட்டுச் செல்லப்பட்டிருந்த கிறிஸ்தவர்கள், தங்களின் நடத்துனர் நகரத்தை விட்டுப்புறப்பட்ட “கெம்பீரமான பாணியை” பெருமையுடன் சுட்டிக்காண்பித்தல் அபூர்வமானதாகவே இருந்திருக்கும்! பவுலின் எதிராளிகள் இந்தக் கணத்தை, பவுல் என்பவர் சபைக்குச் சங்கடமாக இருந்த பலவீனமான உருவத்திற்கு உதாரணம் என்ற வகையில் சுட்டிக்காண்பிக்க முடிந்திருக்கும்.

பழங்கால உலகத்தில், விரோதிக்கு எதிராக முதலில் சுவற்றில் ஏறும் மனிதனுக்குத் தரப்பட்ட வீரத்திற்கான பதக்கம்தான் மிகநேர்த்தியான இராணுவ வெகுமதியாக இருந்தது. இதற்கு நேரெதிரான வகையில் பவுல் தம்மைச் சித்தரிக்கிறார். அவர் சுவற்றில் முதலாவதாக இறங்கியவராக இருந்தார். கூட்டத்தை அசைப்பதற்கு, அவர் வல்லமையின் செயல்விளக்கத்தையோ அல்லது பொறிபறக்கும் பேச்சையோ கொண்டிருக்கவில்லை. பவுல் தமது வாழ்வின் உச்சக்கட்டமான சிறுமைப்படுத்துதல் பற்றி பெருமைபாராட்டத் தைரியம்

கொண்டிருந்தார், அந்த நிகழ்ச்சியானது அனேகமாக, அவரை மதிப்புக்குலையைச் செய்ய விரும்பிய அவரது விரோதிகளால் கூறப்பட்டிருக்கலாம். நிச்சயமாகவே அவர்கள், சிறுமைப்படுத்தப்பட்டு அடிக்கப்பட்ட ஒருவர் தமது ஊழியத்தில் தேவனுடைய வல்லமையைக் காட்சிப்படுத்த இயலாது என்று நினைத்தனர்.

பவுல் தமது ஊழியத்திற்காகத் தற்காப்புவாதம் செயதல் என்ற இந்த முழுப்பகுதியையும் (11:16-33), “மதியீனமாக்கும் விளையாட்டு” மற்றும் தமது விமர்சகர்களின் பெருமைபாராட்டுதலுக்கு இணையாகப் பெருமைபாராட்டுதல் (11:16-22) என்பவற்றைக் கொண்டு தொடங்கியிருந்தார். அவர்கள் வெற்றிகள் பற்றிய தங்கள் சொந்தப் பட்டியலைக் கொண்டிருந்தனர் என்று நாம் யூகிக்கிறோம். ஆனால் 11:23-33ல் பவுல், அவர்களின் சாதனைகள் பற்றிய பெருமைபாராட்டுதலுக்கு இணைவைப்பது இயல்புக்கு மாறானது என்று கண்டறிகிறார். அதற்குப் பதிலாக அவர், கடினமான வேளைகள் மற்றும் தோல்விகள் ஆகியவற்றின் பட்டியல் ஒன்றை அளிக்கிறார். அவர் பரிசாசம் செய்யப்பட்ட அந்த பலவீனத்திற்காகவே அவர் பெருமை பாராட்டுகிறார். “ஒருவன் பலவீனானால் நானும் பலவீனமாகிறதில்லையோ?” என்று அவர் கேட்கிறார். “நான் மேன்மை பாராட்டவேண்டுமானால், என் பலவீனத்திற்குத்தவைகளைக் குறித்து மேன்மைபாராட்டுவேன்” (11:29, 30). பவுல் தமது ஊழியத்தைக் குறித்துத் தற்காப்புவாதம் செய்வதற்கு, வெற்றி பற்றிய உலகத்தர அளவையைப் பயன்படுத்த மறுத்தார். அவரது ஊழியமானது, கடின உழைப்பு, உறக்கம் மற்றும் இரவுகள் மற்றும் அவரது பலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறைகூவல்கள் ஆகியவற்றினால் பண்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

அவரது பதில் அந்தவேளையில் பிரபலமாக இருக்கவில்லை, மற்றும் அது இப்போது பிரபலமாக இருக்கவும் சாத்தியமில்லை. நமது ஊழியங்களை மதிப்பிடுவதற்கு நாம் அளிக்கும் விஷயங்களின் மற்றொரு பட்டியலை நாம் கொண்டுள்ளோம். நமது நிகழ்வு விபரங்கள் மற்றும் ஆண்டு முடிவில் தரும் அறிக்கைகள் ஆகியவற்றில் நமது பலவீனங்களை மிகவும் அரிதாகவே பட்டியல் இடுகிறோம். ஊழியர் ஒருவரின் பதிவேட்டில் சாதனைகள் பற்றிய பட்டியலில் பவுலின் பட்டியலைச் சாதகமானதாக கண்ணோக்கும் சபைக்குமும் ஒன்றைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். நிறுவனத்தை மாதிரியாகக் கொண்ட சபையானது வெற்றியின் அடையாளங்களையே வேண்டிக்கேட்கும். பவுலின் பட்டியலானது, நமது கவனத்திற்கு ஒருக்காலும் கொண்டுவரப்பட்டிராத வெற்றிநிறைந்த ஊழியங்கள் சிலவற்றை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. சில “வெற்றிநிறைந்த” ஊழியங்கள் பவுலின் தர அளவைகளின்படி, வெற்றி நிறைந்தவையாக இல்லாதிருக்கச் சாத்தியக்கூறு உள்ளது.

பலவீனத்தில் பலம்

பவுல் தமது வாழ்வில் மேற்கொண்ட மனரீதியான மற்றும் உடல்ரீதியான அடிகளை நாம் புரிந்துகொள்கிறபோது, வலுவற்ற இந்த “மண்பாண்டம்” எப்படி உயிர்பிழைத்திருந்தது என்று நாம் திகைப்படைகிறோம். போதுமான தாயிராத மருத்துவ வசதி, மிலாறுகளால் அடிபடுதல்கள், நிர்வாணம், மற்றும் வேளை தவறிய உணவுப்பழக்கம் மற்றும் அபாயமான சூழ்நிலைகளின்கீழ் தொடர்ந்து பயணம் செய்தல் ஆகியவை, மிகவும் வலிமைவாய்ந்த விளையாட்டு வீரரையும்கூட இளைப்படையச் செய்யப் போதுமானவையாக இருந்தன. அவர்

“அநேகந்தரம் மரண அவதியின்” அருகில் வந்தார் என்பது, ஊனங்களை இல்லா விட்டாலும், நிலையான தழும்புகளை அவர்மீது விட்டுச் சென்றிருக்கும். எனவே பவுலின் “பலவீனங்கள்” பற்றிய பட்டியலானது, அவற்றைச் சகித்துக்கொள்ளக்கூடிய பவுலின் அசாதாரண பலத்துடன் சேர்ந்து நம்மைத் திகைப்பில் ஆழ்த்துகிறது. பவுலின் பலம் தீர்ந்தபோது, உடல்ரீதியான மற்றும் உணர்வுரீதியான இளைப்படைதலின் எண்ணற்ற கணங்கள் வந்தன. ஆனால் அவர், தேவனிடத்தில் இருந்து வந்த பலத்தின் ஊற்று ஒன்றை எப்போதும் கண்டறிந்தார். அவர் தமது பலத்தை ஊற்றிப்போட்டதில், தேவனால் மறு படியும் பலம் அளிக்கப்பட்டவராக இருந்தார்.

முடிவுரை

“சிறுநண்டிச்சாலை பாணியிலான” மதமானது, நமது சபைகளைப் பேரம் பேசும் விலைகளில் புரட்சிகரமாக்க முடியும் என்று உரிமை கோருபவர்களை எப்போதும் கண்ணோக்குதல் என்பதே, நமது சொந்த ஊழியங்களில் நிலைநிறுத்தும் பலத்தில் நாம் குறைவுபடுவதற்கான பிரதான காரணமாக இருக்கலாம். கொரிந்தியர்களைப் போல் நாமும், வசதியான வாழ்வுப்பாணியை இடர்ப்பாட்டிற்கு உள்ளாக்காமல் நமது சாதனைகளின் வெற்றிகளை அதிகரிக்க விரும்புகிறோம். வசதியான வாழ்வுப் பாணியைப் பவுல் அளிப்பதில்லை. நம்பகத்தன்மை வாய்ந்த ஊழியமானது, மிகவும் படைப்பாக்கம் உள்ள திட்டங்களில் இருந்தல்ல, ஆனால் கிறிஸ்துவினிடத்தம் நம்மையே இளைப்படையச் செய்வதில் இருந்தே வருகிறது. “நாம் பலவீனராயிருக்கும்போதே பலமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்.” பலவீனம் என்பது தேவனுடைய வல்லமைக்குத் திறவையாக உள்ளது என்பதே கிறிஸ்தவரின் அடையாளமாக உள்ளது.